

Sygn. akt II AKa 448/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2022 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Apelacyjnego Katarzyna Wróblewska (spr)

Sędziowie: Sądu Apelacyjnego Ewa Jethon

Sądu Okręgowego (del) Anna Nowakowska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Kamińska

przy udziale Prokuratora Elżbiety Kawki - Chałubińskiej

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2022 r.

sprawy:

1. *D. P. (1) urodzonego (...) w K., syna K. i B. z domu M., oskarżonego o czyn z art. 9 § 3 kks w zw. z art. 56 § 1 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1,1a 2 kks, o czyn z art. 271 a § 1 i 2 kk w zw. z art. 277a § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 8 § 1 kks, o czyn z art. 9 § 3 kks w zw. z art. 54 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks, o czyn z art. 299 § 1 i 5 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.*

2. *M. F. (1) urodzonego (...) w S., syna J. i I. z domu T., oskarżonego o czyn z art. 9 § 3 kks w zw. z art. 56 § 1 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1,1a, 2 kks, o czyn z art. 271 a § 1 i 2 kk w zw. z art. 277a § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 8 § 1 kks, o czyn z art. 9 § 3 kks w zw. z art. 54 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks, o czyn z art. 299 § 1 i 5 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.*

3. *R. S. (1) urodzonego (...) w S., syna Z. i H. z domu K., oskarżonego o czyn z art. 9 § 3 kks w zw. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks, o czyn z art. 271 a § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 8 § 1 kks, o czyn z art. 299 § 1 i 5 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.*

4. *K. S. (1) urodzonego (...) w W., syna J. i G. z domu S. oskarżonego o czyn z art. 9 § 3 kks w zw. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 20 § 2 kks w zw. z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1,1a kks, o czyn z art. 271a § 1 i 2 kk w zw. z art. 277a § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 8 § 1 kks*

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych D. P. (1), M. F. (1), R. S. (1), K. S. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 stycznia 2021 roku, sygn. akt XII K 96/20

I. Wyrok w zaskarżonej części w stosunku do D. P. (1) zmienia w ten sposób, że:

1) uchyla punkt 3 i 6 wyroku,

2) w punkcie 1 wyroku wprowadza zwrot udzielając pomocy M. F. (1) do uszczuplenia podatku VAT, a kwalifikację prawną i skazania uzupełnia o art. 18 § 3 kk w zw. z art. 20 § 2 kks w zw. z art. 56 § 1 kks,

3) w punkcie 2 wyroku, ustala, iż oskarżony działał w okresie od 1 marca 2017r. do 26 marca 2018r., a ponadto eliminuje z opisu czynu wystawienie faktur od 1 sierpnia 2016r. do 20 lutego 2017r., czyli faktur o numerach od F 1/08/2016r. do F /24/17 przez (...) spółka z o.o., przyjmując, że łączna należność ogółem przekraczała kwoty określające mienie wielkiej wartości i wynosi 20.088.164,08 złotych, z podstawy skazania i wymiaru kary eliminuje art. 65 § 1 kk i łagodzi orzeczone kary pozbawienia wolności do 5 lat pozbawienia wolności i karę grzywny do 800 (osiemset) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100 (sto) złotych,

4) na podstawie art. 8 § 2 kks orzeka, że wykonaniu podlega kara orzeczona w pkt 3 niniejszego wyroku, a nie podlega wykonaniu kara orzeczona w pkt 1 zaskarżonego wyroku,

5) na podstawie art. 39 § 1 i 2 kks w zw. z art. 20 § 2 kks w zw. z art. 85 § 1 kk i art. 86 § 2 kk w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych w punkcie 3 niniejszego wyroku i pkt 4 i 5 zaskarżonego wyroku orzeka wobec D. P. (1) karę łączną w wymiarze 6 (sześciu) lat i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny 900 (dziewięćset) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100 (stu) złotych,

6) na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej 6 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 czerwca 2019r. godzina 6;10 do dnia 20 czerwca 2019r. godzina 00;07 oraz od dnia 15 lipca 2019r. godzina 9;55 do dnia 12 sierpnia 2021r.

7) w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w stosunku do D. P. (1) utrzymuje w mocy.

II. Wyrok w zaskarżonej części w stosunku do M. F. (1) zmienia w ten sposób, że:

8) uchyla punkt 10 i 13 wyroku,

9) w punkcie 9 wyroku, ustala, iż oskarżony działał w okresie od 1 marca 2017r. do 26 marca 2018r., a ponadto eliminuje z opisu czynu wystawienie faktur od 1 sierpnia 2016r. do 20 lutego 2017r., czyli faktur o numerach od F 1/08/2016r. do F /24/17 przez (...) spółka z o.o., przyjmując, że łączna należność ogółem przekraczała kwoty określające mienie wielkiej wartości i wynosi 20.088.164,08 złotych, z podstawy skazania i wymiaru kary eliminuje art. 65 § 1 kk i łagodzi orzeczone kary pozbawienia wolności do 5 lat pozbawienia wolności i karę grzywny do 800 (osiemset) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100 (sto) złotych,

10) na podstawie art. 8 § 2 kks orzeka, że wykonaniu podlega kary orzeczona w pkt 9 niniejszego wyroku, a nie podlega wykonaniu kara orzeczona w pkt 8 zaskarżonego wyroku,

11) na podstawie art. 39 § 1 i 2 kks w zw. z art. 20 § 2 kks w zw. z art. 85 § 1 kk i art. 86 § 2 kk w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych w punkcie 9 niniejszego wyroku i pkt 11 i 12 zaskarżonego wyroku orzeka wobec M. F. (1) karę łączną w wymiarze 6 (sześciu) lat i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny 900 (dziewięćset) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100 (stu) złotych,

12) na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w pkt 11 niniejszego wyroku kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu M. F. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17 czerwca 2019r. godzina 6;10 do dnia 5 lutego 2021r.

13) w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w stosunku do M. F. (1) utrzymuje w mocy.

III. Wyrok w zaskarżonej części w stosunku do R. S. (1) utrzymuje w mocy.

IV. Wyrok w zaskarżonej części w stosunku do K. S. (1) utrzymuje w mocy.

V. Na podstawie art. 435 kpk wyrok w stosunku do oskarżonego D. K. (1) zmienia w ten sposób, iż:

14) uchyla pkt 29 wyroku,

15) w punkcie 28 wyroku, ustala, iż oskarżony działał w okresie od 1 marca 2017 r. do 27 marca 2017r., a ponadto eliminuje z opisu czynu wystawienie faktur od 4 listopada 2016r. do 20 lutego 2017r., czyli faktur o numerach od F 1/08/2016r. do F /24/17 przez (...) spółka z o.o., przyjmując, że łączna należność jest znaczna i wynosi 547.067,11 złotych, i łagodzi orzeczone kary pozbawienia wolności do 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny do 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

16) na podstawie art. 8 § 2 kks orzeka, że wykonaniu podlegają tylko kary orzeczone w pkt 27 wyroku sądu I instancji, a nie podlegają kary orzeczone w pkt 15 niniejszego wyroku.

VI. Na podstawie art. 440 kpk wyrok w stosunku do R. S. (2) zmienia w ten tylko sposób, iż ustala że jego działanie obejmowało okres od 1 marca 2017 r do 26 czerwca 2017r.

VII. Zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 448/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie XII Wydział Karny z dnia 28 stycznia 2021r. sygn. akt XII K 96/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w	

	innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Nie dotyczy	

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy, Sąd Apelacyjny oddalił wnioski obrońców oskarżonych, a tezy dotyczące podstaw i powodów	

	<p>takiego stanowiska znalazły odzwierciedlenie w protokole rozprawy. Przypomnieć jedynie należy, że obrońca oskarżonego D. P. otrzymał żądane dowody zawarte w aktach sprawy.</p>
--	--

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>I. Apelacja obrońcy oskarżonego D. P. (1):</p> <p>1. Zarzut naruszenia prawa materialnego, to jest art. 271a § 1 i 2 kk oraz 277a § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, poprzez ich zastosowanie w stosunku do oskarżonego D. P. (1), mimo że przypisano mu w zarzucie nr II wystawienie nierzetelnych faktur VAT zarządzając podmiotem (...) spółka z o.o., podczas gdy podmiot ten, wystawiał faktury od 1 sierpnia 2016r. do 20 lutego 2017r., natomiast przepisy weszły w życie dnia 1 marca 2017r.</p> <p>2. Zarzut dotyczy obrazy prawa materialnego, a to art. 65 § 1 kk – poprzez zastosowanie w pkt 2 wyroku pomimo skazania D. P. (1) w tym samym punkcie wyroku, w ramach dyspozycji art. 271a § 2 kk – do którego znamion należy uczynienie sobie z przestępstwa stałego źródła dochodu i w konsekwencji zastosowania podwójnego obostrzenia kary.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

Zarzut zasadny, który doprowadził do zmiany zaskarżonego orzeczenia. Sprawa dotyczy przestępstwa z art. 277a kk, dotyczącego kwalifikacji czynu jako wypadku większej wagi i zaostżenia odpowiedzialności karnej między innymi za czyn z art. 271 a § 1 kk. Art. 271a kk – fałsz intelektualny dokumentu w postaci faktury został wprowadzony do Kodeksu karnego ustawą z 10.02.2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 244). Przedmiotem ochrony jest zgodność treści faktury z prawdą, ubocznym zaś przedmiotem ochrony – interes Skarbu Państwa w zakresie podatków. Konstrukcja analizowanego przepisu oparta jest o rozwiązania przyjęte w art. 271 kk oraz w art. 273 k.k. Jest to zatem nowy przepis, nowe przestępstwo, którego przed dniem 1 marca 2017r. nie było. Skoro zatem zgodnie z art. 1 § 1 kk odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto popełnia czyn zabroniony pod groźbą kary przez ustawę obowiązująca w czasie jego popełnienia, to przepis art. 271 a kk i 277a kk nie mógł mieć zastosowania wobec oskarżonego, przed datą 1 marzec 2017r., bo po prostu nie istniał. W tym zakresie mamy do czynienia z jednym czynem, w związku z art. 12 § 1 kk – z góry powziętym zamiarem, rozciągniętym w czasie, albowiem opis czynu obejmuje datę od 1 sierpnia 2016r. do 26 marca 2018 r – krótkie odstępy czasu, działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. Konieczne jest zatem, biorąc pod uwagę kierunek apelacji wniesionej wyłącznie na korzyść oskarżonego, dokonanie zmian, poprzez wyeliminowanie z opisu czynu zachowania oskarżonego przed datą wejścia w życie

przypisów. W myśl zasady lex criminalis retro non agit, jeżeli czyn nie był zabroniony pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia, to późniejsze wydanie ustawy karnej nie może objąć karalnością tego czynu i jego sprawcy, chodzi o wcześniejsze zachowania (wynika to wprost z art. 1 § 1 k.k.).

Zarzut drugi dotyczący obrazy prawa materialnego obrońcy oskarżonego D. P. jest słuszny, albowiem jak przyjmuje się w doktrynie niedopuszczalne jest stosowanie do sprawcy przestępstw, np. art. 270 a § 2 kk, który z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, obostrzeń kary wynikających z art. 65 § 1 kk, związanych również z uczynieniem sobie z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu. Ta sama okoliczność nie może być bowiem podstawą do dwukrotnego zaostrzenia odpowiedzialności karnej (por. komentarz Wróbel Włodzimierz (red) Zoll Andrzej kodeks karny, część szczególna tom II część II). W związku z powyższym sąd odwoławczy, zgodnie z wnioskiem skarżącego wyeliminował art. 65 § 1 kk z podstawy skazania i wymiaru kary, albowiem nie może dojść do dwukrotnego zaostrzenia odpowiedzialności karnej za dane przestępstwo.

Wniosek

Wniosek o uniewinnienie, bądź o złagodzenie wymiaru kar jednostkowych i łącznej

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd Apelacyjny nie znalazł powodów do uniewinnienia, a jedynie do zmiany poprzez wyeliminowanie okresu z przypisanego oskarżonemu czynu, przed wejściem w życie przepisów z art. 271a § 1 kk i 277a § 1 kk. Sąd Apelacyjny, w związku z drugim zarzutem, nie znalazł także powodów do uniewinnienia oskarżonego, ale jedynie do zmiany wyroku, poprzez zgodnie z wnioskiem skarżącego, wyeliminowanie art. 65 § 1 kk z podstawy skazania i wymiaru kary. Tym niemniej zmiany orzeczenia doprowadziły do złagodzenia kary jednostkowej i kary łącznej.		
Lp.	Zarzut	
	<p>3. Kolejny zarzut dotyczy naruszenia art. 7 kpk, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w postaci zeznań świadków J. F. (1), A. B. oraz R. D. w zakresie ich twierdzeń co do finansowej działalności M. F. (1), co mogło mieć wpływ na treść wyroku przez przypisanie winy oskarżonemu D. P. (1).</p> <p>4. Kolejny zarzut dotyczy dowolnej oceny dowodu z nagrania z czynności operacyjnych z 15 marca 2018r. godzina 10:17:28 (k. 1442) załącznika w zakresie w jakim miały wykluczać handel folią stretch oraz potwierdzać udział D. P. (1) w procedurze wystawiania nierzetelnych, czy też fikcyjnych faktur VAT.</p> <p>5. Zarzut dotyczy naruszenia ponownie art. 7 kpk poprzez</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań P. B. (1) oraz R. A. (1), w zakresie w jakim miały one wskazywać na D. P. (1) jako osobę werbującą osoby do spółek użytych w przestępczym procederze, a także współpracującą z P. B. (2) w zakresie zakupu i przygotowanie spółek do tego procederu, co mogło mieć wpływ na treść wyroku, poprzez przyjęcie, że D. P. (1) współdziałał w tworzeniu i działaniu struktury mającej na celu fikcyjne odliczenie podatku VAT, podczas gdy zebrane dowody na to nie wskazują.

6. Zdaniem skarżącego, nastąpił błąd w ustaleniach faktycznych poprzez pominięcie dowodu z umowy pożyczki z 12 grudnia 2016r., oraz zgłoszenia w Urzędzie Skarbowym w marcu 2017r. faktu, że kwota 7500 złotych została przekazana D. P. (1) przez M. F. (1) w roku 2016 w zamian za udziały w spółce (...) sp. z o.o. co mogło mieć wpływ na treść wyroku przez przyjęcie, że D. P. (1) miał jakikolwiek wpływ na działania spółki (...) sp. z o.o.

7. Kolejny zawarty w punkcie VII zarzut dotyczy błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na dowolnym ustaleniu, że oskarżony wydawał polecenia M. F. (1), miał głos decydujący i faktycznie kierował spółkami, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że D. P. (1) pozyskiwał kontrahentów dla M. F. (1), za co brał prowizję od zysków, co mogło mieć wpływ na treść wyroku poprzez przyjęcie winy oskarżonego w zakresie wystawiania faktur poświadczających nieprawdę, a także m.in. nie złożenia Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w S. deklaracji.

	<p>8. Zarzut dotyczy błędnego ustalenia faktycznego, iż oskarżony korzystał z (...) oraz dokonywał logowań w bankowości elektronicznej banku (...) SA, podczas gdy brak jest jakichkolwiek dowodów na wskazane wyżej okoliczności, co mogło mieć wpływ na treść wyroku poprzez przyjęcie, że D. P. (1) dokonywał inkryminowanych transakcji bankowych, a co za tym idzie przypisania oskarżonemu czynu z art. 299 § 1 i 5 kk.</p> <p>9. Zarzut dotyczy błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na pominięciu wynikającego z dowodu z wiadomości mailowych, że M. F. (1) wysyłał wiadomości mailowe w zakresie transakcji, otrzymywał faktury oraz dane dotyczące transakcji granulatem tworzyw sztucznych i w ten sposób organizował proceder polegający na handlu granulatem bez ujawnienia podstawy opodatkowania stosownym organom.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W ocenie Sądu Apelacyjnego, przedmiotowy zarzut (numer 3) nie jest zasadny. Jednocześnie należy pamiętać, że naruszenie zasady in dubio pro reo możliwe jest jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z art. 7 k.p.k. ocenił zgromadzone dowody, a pomimo tego z dowodów uznanych za wiarygodne nadal wynikają co najmniej dwie wersje faktyczne i organ</p>		

procesowy rozstrzyga niedające się usunąć wątpliwości niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. W przedmiotowej sprawie nie mamy do czynienia z taką sytuacją. Z treści zarzutu wynika, że zeznania A. B. opierały się wyłącznie o to, co świadek usłyszał od oskarżonego M. F. (1) (k. 13927-13929v). Wbrew twierdzeniom skarżącego zeznania świadka nie są tendencyjne, ale zgodzić należy się, że sąd ocenił je bardzo ogólnie, jednak zgodnie z kanonami obecnie sporządzanych uzasadnień. Niemniej jednak skarżący nie wykazał naruszenia art. 7 kpk przy ocenie tych zeznań. Niewątpliwie z zeznań świadka wynika, że pożyczał pieniądze M. F., jak też wskazał poznali się w 2011r., razem handlowali materiałami stalowymi, znali się, pożyczki były na przelew i trwały maksymalnie jeden tydzień, kwestia tych pożyczek nie była jednak przedmiotem niniejszego postępowania, nie ma też znaczenia dla oceny zeznań tego świadka. Rzeczywiście w toku przesłuchania świadka w dniu 7 grudnia 2020r. świadek wskazał, że prawdopodobnie duży wpływ na M. F. miał (...), ale nikogo nie chce oskarżać. Przytoczone zdania w apelacji zgodne są z treścią zeznań świadka, tym niemniej wnioski obrońcy są niezasadne, albowiem okoliczność, że świadek wspierał finansowo współoskarżonego nie deprecjonuje jego zeznań. To, że świadek wskazał obecnie, że pytał się o legalność prowadzonego interesu być może było na potrzeby przesłuchania przed sądem, jednak skarżący nie wykazał, aby zeznania tego świadka miały na celu obciążenie D. P. (1).

Z kolei odnosząc się do zeznań świadka J. F. (1) (k. 13759v-13763), także skarżący nie wykazał naruszenia art. 7 kpk, a okoliczność, że ojciec chronił syna nie ulega wątpliwości. Świadek wskazał, że wziął kredyt, którym dysponował syn, tym niemniej podał, że syn wywiązał się z zobowiązań finansowych, jakie miał względem niego. Jednak podał, że z oskarżonych zna „pana S.” (k. 13760). Zdaniem Sądu Apelacyjnego specyficzne co podał świadek, „jeśli chodzi o działalność syna w tym czasie, to zawsze unikał odpowiedzi na te pytania”. Jednak świadek po ujawnieniu mu zeznań z postępowania przygotowawczego (k 5880) – zeznał, że gdy zadał synowi pytanie, czy nie możesz tego sam prowadzić, to powiedział, że osoba która go w to wciągnęła, musi dalej to z nim prowadzić, i dopiero w dalszym okresie czasu usłyszałem to imię D., jak stwierdził „D. P. (1) to jest ta osoba, która oszukała wszystkich”.

W ogóle nie można przyjąć tezy skarżącego, w świetle tych zeznań, aby osoby te finansowały M. F. (1), co miałyby doprowadzić do uniewinnienia D. P. (1). Teza skarżącego, o „rzekomo nieświadomym świadku J. F. (1)”, ma pewne uzasadnienie, trudno zgodzić się rzeczywiście z interpretacją, aby ojciec nie wiedział o przestępczej działalności syna, jednak postępowanie karne nie objęło J. F. (1).

Odnosząc się do zarzutów związanych z zeznaniami R. D., także nie można ich podzielić, a co więcej także nie doszło do obrazy art. 7 kpk. R. D. w dniu 17 listopada 2020 r. (k 13838v i dalej) zeznał, że nawiązał z oskarżonym M. F. taką współpracę,

jak z innymi firmami, handel dotyczył granulatów sztucznych. Świadek wskazał, że nie toczy się wobec niego żadne postępowanie sądowe, ani prokuratorskie. „Nasza współpraca stała, ani ja mu nie jestem nic winny, ani on mi” (k. 13840). Tym niemniej sąd nie dał wiary w części zeznaniom świadka, albowiem przeczą temu zarejestrowane rozmowy z których wynika, jak wskazał sąd, że świadek doskonale wiedział o istnieniu D. P. (1) i wspólnych interesach. Zarzut, że we wszystkim dodatkowo współdziałał R. D., na co wskazuje w wyjaśnieniach z 28 grudnia 2020r. D. P. (1) – pozostaje nie do końca jasny, niewątpliwie należy go odnieść do ewentualnych dalszych działań organów ścigania. Na zakończenie tej części rozważań wskazać należy skarżącemu, iż zarzut błędu dowolności jest tylko wtedy słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, przy czym dla swej skuteczności wymaga on od apelującego wykazania, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego a nie tylko ograniczenia się do własnej oceny tego materiału.

Zarzut nr 4 - W toku śledztwa odtworzono podejrzanemu stenogramy rozmów zarejestrowanych przez funkcjonariuszy CBŚ w O.. W dniu 13 grudnia 2019r. odtworzono płyty oskarżony, który złożył wyjaśnienia, że nigdy nie doszło do nawiązania

współpracy w zakresie obrotu folią (k. 8001-8004). Jednak sąd prawidłowo wyciągnął wniosek, że M. F. pyta się D. P., czy może brać granulaty na swoją firmę, a P. odpowiada, że tak. Rzeczywiście obrońca wniósł o doręczenie mu płyty k. 12542 – zawiera oferty handlowe i reklamy i ogłoszenia oraz z k. 12544 – dowód w sprawie, przy czym jak wynika z protokołu oględzin – płyta ta została zabezpieczona jako nie nadająca się do oględzin. Nie mniej jednak w toku rozprawy udało się wydrukować z tej płyty wiadomości, dostępne dla stron. A wiadomości dotyczą czasu nie objętego zarzutem. Ponadto liczba 3 dotyczy trzech jednostek folii, która waży około 3 kg.

Zarzut nr 5 - Powyższy zarzut nie jest zasadny, a wręcz niezrozumiały, albowiem właśnie sąd nie dał wiary w całości zeznaniom tego świadka. P. B. (2) jest osobą, co do której postępowanie przygotowawcze umorzono. Z uzasadnienia sądu meriti, wynika, że sąd uznał za wiarygodne te tylko zeznania świadka P. B. (2), które korespondowały z wyjaśnieniami D. P. (1), a trudno z tego czynić zarzut. Rzeczywiście sąd podkreślił, że decyzja o umorzeniu postępowania nie była słuszna, jednak nie można z tego wywieść już konsekwencji (k. 12805-12808). Faktycznie sąd I instancji uznał, że niewiarygodne są te zeznania świadka w zakresie w jakim podał, że nie wskazywał na prezesów spółki, nie dawał nikomu dokumentów do podpisania, albowiem są dowody ku temu wręcz przeciwne. P. B. (2) jest osobą wielokrotnie karaną za wyłudzenia, razem z D. P. założyli spółkę (...). D. K. (1) rozpoznał wizerunek P. B. (2), także R. S. (2) rozpoznał wizerunek P. B. (2).

Z zeznań G. Z. wynika, że jest to osoba która brała udział w zakupie spółki (...). Sam P. B. (2) potwierdził w zeznaniach, że razem z D. P. kupili spółkę, a z protokołu oględzin telefonów (k. 8395-8398) wynika, informacja o D. P. (1). W zakresie zarzutu dotyczącego R. A. (1), zauważyć należy, że współoskarżony po zatrzymaniu się, przyznał i wyjaśnił, że zrobił to, z chęci zysku, co więcej zapis protokołu z dnia 18 grudnia 2020r. wskazuje, że właśnie R. A. (1) wskazał na D. P. (1) (k. 13979). Oskarżony opisał także swój udział w procederze przestępczym. Wprawdzie negował, czy umniejszał swoją rolę, mówiąc, że był bez pieniędzy, został zaczepiony pod urzędem pracy na C., czy pił w drodze do G., niemniej potwierdził udział w przestępstwie. W kontekście zarzutów skarżącego, trudno przyjąć, aby nieznanne osoby proponowały jakiegś zupełnie przypadkowej osobie objęcie funkcji w firmie (...), gdzie jedynym udziałowcem i prezesem był właśnie D. P. (1). Co więcej sam oskarżony D. P. (1) wyjaśnił w dniu 8 października 2020r. że spotkał się z R. A., któremu przekazał dokumentację (k. 13589). Ustalenia faktyczne sądu są jasne i czytelne i opierają się na wyjaśnieniach współoskarżonego. Nie jest to, jak twierdzi skarżący, przedstawienie alternatywne sprawy. To że oskarżony działał w sposób przemyślany i z premedytacją, tylko zwiększa jego odpowiedzialność, a przerzucanie odpowiedzialności wyłączenie na M. F. (1) jest bezpodstawne. W tym też zakresie skarżący pomija materiał dowodowy w postaci zarejestrowanych rozmów pomiędzy M. F. (1), D. P. (1) a R. S. (1).

Kolejne zarzuty obrońcy dotyczą błędów w ustaleniach faktycznych. Tu należy jedynie uczynić wstępną uwagę, że podniesienie zarzutu opisanego w art. 438 pkt 3 k.p.k. w zasadzie zastrzeżone jest do takich przypadków, kiedy materiał dowodowy został poprawnie skompletowany i oceniony, a pomimo tego poczynione ustalenia faktyczne nie odpowiadają wnioskowi wynikającym z tychże dowodów. Biorąc pod uwagę wcześniejsze kwestionowanie oceny dowodów, niezasadne jest stawianie zarzutów błędów w ustaleniach faktycznych. Niemniej jednak sąd odwoławczy odniesie się po kolei do wszystkich.

Zarzut z pkt 6 - Ten zarzut jest niezasadny i pozostaje w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego D. P. (1), który stwierdził, że pożyczka 7500 złotych została zarejestrowana jako pożyczka gotówkowa (k. 13590).

Zarzut z pkt 7 - W pewnym sensie zarzut z punktu VII wpłynął na zmianę opisu czynu, (o czym w części dalszej uzasadnienia), ale niewątpliwie sąd I instancji prawidłowo ustalił, że oskarżeni współpracowali, a D. P. (1) miał głos decydujący oraz faktycznie kierował spółkami. Niewątpliwie rola oskarżonego wynika chociażby z wiarygodnych w tym zakresie wyjaśnień współoskarżonego M. F. (1), jak i z treści zarejestrowanych rozmów, co do których sąd I instancji obszernie odniósł się w uzasadnieniu. Nie jest tak jak wskazał w uzasadnieniu skarżący, że całość aktu oskarżenia opiera się na analizie intelektu i charakteru osobowości oskarżonych F. i P.. Trudno też zgodzić się, aby w tym zakresie była

potrzeba opinia biegłego, co do cech osobowości współoskarżonych. Skarżący stawia tezę, iż skoro u M. F. znaleziono pieczętki, konta mailowe, dane do logowania na rachunkach bankowych oraz pełną dokumentację, to on powinien być uznany za kierującego akcją przestępczą, a nie odwrotnie. Sam jednak skarżący w apelacji popada w sprzeczność, albowiem stawia tezę, iż z jednej strony winny był M. F. (1), by z drugiej przyjąć, że świadomość legalności przedsięwzięcia była uzasadniona u oskarżonego, albowiem kontrahenci których pozyskiwał kupili towar i otrzymali sprzedany towar. Jednak co omija skarżący jak ustalono już w toku postępowania przygotowawczego, spółki (...), A. i Q. w rzeczywistości nie prowadziły żadnej działalności gospodarczej, nie nabywały żadnego granulatu, nie funkcjonowały w obrocie gospodarczym. Niewątpliwie analiza wyjaśnień oskarżonych, chociażby ich protokołu konfrontacji wskazuje, że decydujący głos w przestępczym procederze należał do D. P.. Jak wyjaśnił M. F. wystawiał faktury na polecenie D. P., wszystkie też dokumenty przekazywał współoskarżonemu. Wyjaśnienia oskarżonego M. F. są jasne i czytelne w zakresie w jakim obciążał D. P..

Zarzut z pkt 8 - Powyższy zarzut nie jest zasadny, Sąd I instancji ustalił, że oskarżony działał wspólnie i porozumieniu z innymi, wprawdzie sam fizycznie nie przekazywał, ani nie przyjmował środków pieniężnych na rachunki bankowe, nie mniej jednak otrzymywał w gotówce pieniądze pochodzące z przestępczego procederu. Oskarżony zadbał, jak zasadnie ustalił sąd, aby nie figurować na żadnym dokumencie.

Kwestia numeru 697-512-816, jak wynika z protokołu rozprawy z dnia 17 listopada 2020 (k. 13841v) świadek okazał numer telefonu. a przewodnicząca stwierdziła, że treść wiadomości została nadesłana z adresu mirofoll.biuro@ gmail.com. Obrońca poruszył już na rozprawie kwestię, że z raportu z operacyjnej analizy wynika (k. 9006r), że ten numer nie został przypisany przez śledczych oskarżonemu P.. Okoliczność przedmiotowa została wyjaśniona przez sąd I instancji. Z zeznań świadka wynika, że ma w telefonie kontakt (...) od F.. „Mnie pan M. powiedział, że zaraz zadzwoni do mnie pan D., ta osoba dzwoniła , musiała powiedzieć, że występuje z firmy (...)”. Z uzasadnienia apelacji wynika, że skarżący wiąże przedmiotowy zarzut z oceną zeznań świadka K. G. – podczas, gdy świadek potwierdził współpracę między oskarżonymi.

Zarzut nr 9 - Powyższy zarzut wiąże się z próbą przerwania całkowitej odpowiedzialności na współoskarżonego M. F.. Niemniej jednak zarówno wyjaśnienia M. F., jak i pozostały materiał dowodowy, rozmowy nagrane, wskazują na wiodącą rolę D. P. (1), o czym szczegółowo opisał sąd I instancji w uzasadnieniu i nie ma potrzeby powtarzania tych prawidłowych ustaleń przez sąd II instancji .

Wniosek

Wniosek o uniewinnienie

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
W ocenie Sądu Apelacyjnego materiał dowodowy potwierdził winę oskarżonego, w tym zakresie przypomnieć należy, iż Sąd Okręgowy przeprowadził szczegółowe postępowanie dowodowe, zgromadził i ocenił wszystkie dostępne dowody, w tym także dotyczące nagrań z kontroli, raportów oraz analiz, czy wreszcie wyjaśnień współoskarżonych i wyprowadził zasadne wnioski co do winy oskarżonego, czego odzwierciedleniem jest uzasadnienie sporządzone przez sąd I instancji.		
Apelacja obrońcy oprócz zarzutów dotyczących obrazy prawa materialnego ma charakter polemiczny z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi sądu I instancji.		
Lp.	Zarzut	
	11) Obrońca oskarżonego D. P. (1) postawił zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych kar jednostkowych, a także kary łącznej z uwagi na nieuwzględnienie stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz nie wzięcie pod uwagę okoliczności czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut nie jest zasadny. Niewątpliwie zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut		

z kategorii ocen, można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą. Jednak zważywszy na ustawowe zagrożenie przewidziane za poszczególne czyny przypisane oskarżonemu, w tym złągodzoną karę jednostkową po wyeliminowaniu części czasookresu za czyn z pkt II, trudno przyjąć, aby były one rażąco niewspółmiernie surowe. Zgodnie z treścią przepisu art. 53 § 1 kk sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zgodnie natomiast z art. 53 § 2 k.k. wymierzając karę, uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. Przedmiotowy zarzut nie został w zasadzie uzasadniony oprócz twierdzeń skarżącego, iż D. P. jest osobą dotychczas niekaraną, cieszył

<p>się dobrą opinią i prowadził ustabilizowany tryb życia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zastosowanie kar w niższym wymiarze zarówno kar jednostkowych jak i kar łącznej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Co do zasady, sąd nie uwzględnił zarzutu dotyczącego ogólnie wszystkich kar jednostkowych, bez precyzyjnego w zasadzie odniesienia się czy chodzi o kary pozbawienia wolności, czy kary grzywny. Tym niemniej dokonał zmiany zaskarżonego orzeczenia w punkcie 3 poprzez złagodzenie kary jednostkowej do granicy minimalnej przewidzianej przez ustawodawcę, z uwagi na uwzględnienie zarzutu dotyczącego obrazy prawa materialnego. Także orzeczona kara grzywny została złagodzona do 800 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 100 złotych. Zmiany doprowadziły także do zmiany kar łącznych, poprzez złagodzenie do 6 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny w wymiarze 900 stawek dziennych. W pozostałym zakresie sąd II instancji nie znalazł powodów do złagodzenia orzeczonych kar jednostkowych.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>II . Apelacja obrońcy oskarżonego M. F.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>

1) obraza przepisów postępowania to jest art. 41 § 1 kpk, polegająca na nieuwzględnieniu wniosku o wyłączenie sędziego przewodniczącej od rozpoznania sprawy, pomimo ujawnienia się okoliczności tego rodzaju, że wywołała uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w przedmiotowej sprawie.

niezasadny

2) Kolejny zarzut obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 167 kpk w zw. z art. 169 § 1 i 2 kpk, a polegającą na oddaleniu wniosków dowodowych w szczególności przesłuchania świadków M. N. i G. G. (2), pomimo, że świadkowie mogą zeznawać na okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym w szczególności zdarzeń i działań podejmowanych przez oskarżonego P. wobec oskarżonego F. mających znaczenie dla oceny świadomości bezprawności czynów zarzucanych oskarżonemu F., ujawnienia organom ścigania okoliczności związanych z osobami uczestniczącymi w zdarzeniach objętych zarzutami

3) Kolejny zarzut, oparty o treść art. 167 kpk w zw. z art. 169 § 1 i 2 kpk, w zw. z art. 193 § 1 kpk w zw. z art. 202 § 1 kpk dotyczy oddalenia wniosku dowodowego o dopuszczenie opinii biegłych psychiatrów.

4) zarzut obrazy przepisów postępowania mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej, a ponadto sprzecznej z doświadczeniem życiowym oceny wyjaśnień oskarżonego M. F. i zeznań świadków w zakresie świadomości oskarżonego, co do

	<p>bezprawności jego działań, oraz w zakresie choroby alkoholowej oskarżonego i możliwości pokierowania swoim zachowaniem i znaczenia skutków tego zachowania. Pominięcie okoliczności współpracy oskarżonego z organami ścigania i pominięcie okoliczności uprzedniej niekaralności oskarżonego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut nr 1 - W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut nie jest zasadny, co więcej był przedmiotem stosownego postępowania w sprawie. Jak wynika z protokołu rozprawy z dnia 14 grudnia 2020 r. (k. 13952), dokonano sprostowania protokołu i wskazano, że faktycznie sędzia przewodnicząca oświadczyła, „Nie, no to co pan mówi jest zupełnie niewiarygodne”. Twierdzenie padło w miejscu, gdy świadek dopytywany o wysokość pożyczek nie był w stanie odpowiedzieć na to pytanie. Niewątpliwie sąd I instancji nie powinien w ogóle komentować słów świadka w tym miejscu, bo co innego jest ich ocena we właściwym ku temu czasie, a co innego komentarz. Tym niemniej wniosek o wyłączenie został rozpoznany w dniu 16 grudnia 2020r. przez sędziego SSO Marka Celej (k. 13968). Jak wynika z postanowienia, zdaniem sędziego rozstrzygającego przedmiotową kwestię sędzia wykazała zniecierpliwienie, co jednak nie dowodzi braku bezstronności sądu. Sąd Apelacyjny podziela to stanowisko. Zgodzić należy się z szeregiem tez przytoczonych w uzasadnieniu apelacji, stosunkowo szeroko omawiających problem wyłączenia sędziego, jednak sąd I instancji</p>		

nie dokonał oceny dowodu przed wyrokowaniem. W tym miejscu należy przywołać słuszną tezę do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2021 r. V KK 39/21 - twierdzenie o bezstronności sędziego w danej sprawie, musi być wykazane i racjonalnie uzasadnione. Uzasadniona wątpliwość, o której mowa w art. 41 § 1 k.p.k. musi zatem istnieć obiektywnie, a nie tylko w subiektywnym odczuciu strony składającej wniosek o wyłączenie. Chodzi wszakże o wątpliwość, którą w oparciu o zaistniałą okoliczność mogłaby powziąć każda inna, rozsądnie oceniająca sytuację i nie zaangażowana w spór osoba. Nie stanowi zarazem przyczyny wyłączenia sędziego sama podejrzliwość strony, czy też utrata wiary w bezstronność sędziego, wynikająca z jej subiektywnego odczucia. Uwagi powyższe odnoszą się do takiego zachowania sędziego na sali rozpraw oraz poza nią, z którego mogłoby wynikać, że sędzia jest w określony sposób nastawiony do uczestników postępowania lub do sprawy. Chodzi tu o zachowanie sędziego odnoszące się zarówno do oceny rozpoznawanej sprawy przed wydaniem rozstrzygnięcia, jak i o wyrażanie pewnych opinii oceniających uczestników postępowania, które może świadczyć o określonym nastawieniu sędziego do sprawy lub osób w niej uczestniczących. W przedmiotowej sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności podważające bezstronność sędziego rozpoznającego sprawę w I instancji.

Przechodząc do zarzutu nr 2, Sąd Okręgowy w żadnym wypadku nie naruszył zasady określonej w art. 167 kpk a dotyczącej inicjatywy dowodowej, jak też art. 169 § 1 i 2 kpk skierowanego do wnioskodawcy.

Jednak należy stwierdzić, iż trudno oczekiwać, aby funkcjonariusze policji, czy innych służb dokonujący czynności procesowych, czy wręcz czynności operacyjnych posiadali wiedzę na temat zdarzeń i działań podejmowanych przez oskarżonego D. P. wobec oskarżonego M. F., ich wzajemnej relacji, czy przestępczego współdziałania, albowiem wykonywali ci funkcjonariusze tylko działania zgodne z ich rolą śledczą. A co więcej mieliby mieć wiedzę na temat świadomości bezprawności czynów podejmowanych przez oskarżonego M. F.. Zupełnie nieprzekonujące, a wręcz niezrozumiałe jest twierdzenie skarżącego, iż świadkowie ci powinni być powołani na okoliczność „oceny wyjaśnień oskarżonego M. F. (1)”. Osoby uczestniczące w czynnościach procesowych nie są świadkami na ogół przestępstw, co najwyżej mają wiedzę o zachowaniu danej osoby po np. zatrzymaniu, jednak ocena wyjaśnień, czy zeznań należy do sądu. Podnieść należy, że czynności operacyjne co do zasady nie stanowią dowodów procesowych i prowadzący je funkcjonariusze nie są świadkami. Brak jest także podstaw, aby w toku sprawy ujawniać niejawnie informacje odnośnie zakresu i rodzaju czynności operacyjnych. Ocena zaś zgromadzonego materiału dowodowego w postaci nagrań, została przeprowadzona przez sąd meriti w sposób właściwy i zgodny z zasadami wyrażonymi w art. 7 kpk, a w zasadzie skarżący nie podważa tej części materiału dowodowego.

Zarzut nr 3 - Nie jest zasadny zarzut dotyczący oddalenia dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatrów na okoliczność ustalenia poczytalności oskarżonego. Co więcej taką

też decyzję podjął Sąd Apelacyjny w toku rozprawy odwoławczej. Wskazywane przez świadków okoliczności, nie świadczą o patologicznym upojeniu oskarżonego, czy jego uzależnieniu. Jak wynika z k. 13872 do akt dołączono książeczkę zdrowia osadzonego. M. F. (1) zgłaszał jedynie dolegliwości dermatologiczne, i w wywiadzie wskazał, że alkohol spożywa okazjonalnie. Był też konsultowany przez lekarza psychiatrę i stwierdzono, że jest bez objawów psychotycznych, bez leków. Dowód z opinii biegłych psychiatrów co do stanu psychicznego oskarżonego przeprowadza się jedynie w sytuacji, gdy sąd poweźmie wątpliwości co do tego stanu tempore criminis. Wątpliwości te winny być jednak przynajmniej uprawdopodobnione, muszą zatem mieć oparcie w konkretnych okolicznościach ustalonych w sprawie i wynikać z nich w sposób obiektywny. Nie mogą one wynikać jedynie z subiektywnego przekonania strony czy obrońcy, ale muszą być powzięte przez organ procesowy, w tym przypadku przez sąd. Tego rodzaju okoliczności należy upatrywać zwłaszcza w danych dotyczących osoby oskarżonego, jego zachowania, stanu zdrowia, podejmowanego przez niego leczenia oraz w faktach związanych z zarzucanym mu czynem.

Zarzut nr 4 - W ocenie Sądu Apelacyjnego, zarzut jest całkowicie bezpodstawny, a wręcz ma charakter polemiczny. W tym zakresie, a dotyczącym poczytalności, mogą wypowiedzieć się biegli lekarze psychiatrzy, a nie świadkowie, tym niemniej sąd w zakresie konieczności uzyskania opinii biegłych lekarzy psychiatrów

wypowiedział się wcześniej. Skarżący przytacza wyjaśnienia M. F., wskazując na jego kompletne podporządkowanie się działaniom drugiego oskarżonego, czy brak samodzielności oskarżonego. Tym niemniej oskarżony ukończył studia zarządzania i marketingu, a zatem wskazywanie, że jest osobą bezwolną, bez świadomości bezprawności czynów jest nieporozumieniem. Przytaczanie szeregu wyjaśnień oskarżonego w apelacji nie zmienia oceny tych wyjaśnień dokonanej przez sąd. E. W. zeznała zupełnie inaczej na rozprawie w dniu 22 października 2020r., a skarżący przytacza jedno ostatnie zdanie. Według świadka, pan M. nie odbierał telefonów, mieliśmy mały kontakt z panem M. kontakt się urwał, był ciężki kontakt z panem M., opóźnienia w dostarczaniu dokumentów, ich nie przynoszenie. Wywodzenie zatem z zeznań świadka, że w działalności oskarżonego nie było nic niepokojącego jest nieprawidłowe. Świadek M. R. – trudno ją określać jako księgową oskarżonego, skoro świadek na rozprawie w dniu 1 grudnia 2020r. zeznała, że prowadziła księgowość przez miesiąc, a kontakt z panem F. był utrudniony. Świadek wspomniała, że oskarżony był 2-3 razy w jej firmie i raczej to ona nie rozumiała o co chodziło oskarżonemu (k. 13898). H. K. i R. S. (3) zeznawali raczej na swoją korzyść, podkreślając, że współpraca odbywała się z oskarżonym normalnie, a zatem był to świadomy człowiek. P. G. na rozprawie w dniu 9 listopada 2020r. zeznała, że za okres współpracy z panem M. F. była poddana kontroli i zakończyła się pozytywnie, ale nie dodała, że teraz prowadzone jest przeciwko niej postępowanie karne

w Prokuraturze w P. (k. 13802).
 Choć trudno wywnioskować, aby świadek zeznawała na temat braku zrozumienia, czy braku świadomości oskarżonego. Z kolei świadek Z. Ż. podkreślił, że znał D. P. (1) i M. Ś. podkreślił ścisłą współpracę między oskarżonymi. W pozostałym zakresie należy wskazać skarżącemu, iż z jednej strony wyciąga fragmenty zeznań świadków, aby pokazać prawidłowe, prężne działanie firmy oskarżonego, by z drugiej wnioskować o jego kompletnym zagubieniu, czy braku decyzyjności. Okoliczność, że ojcu oskarżonego J. F. (1) „nie przyszło do głowy”, że działanie syna może być nielegalne, nie stoi na przeszkodzie, iż oskarżony taką działalność podjął. Także przytoczone zeznania świadka A. B. potwierdzają prawidłowość ustaleń sądu, a także wiodącą rolę w przestępczym działaniu oskarżonego, niewątpliwie ściśle współpracującego z pozostałymi.

Z drugiej strony skarżący stawia zarzut pominięcia przez sąd faktu współpracy oskarżonego z organami ścigania, jego niekaralności. Skoro zdaniem skarżącego oskarżony był na tyle świadomy, aby podawać organom ścigania dane dotyczące swojej przestępczej działalności to trudno jednocześnie przyjąć tezę o jego braku świadomości bezprawności działania.

Wniosek

Wniosek o uniewinnienie, względnie o uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
W ocenie sądu odwoławczego, brak jest podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, zresztą w zasadzie skarżący nie uzasadnia powyższego wniosku. Odnośnie wniosków dowodowych, sąd II instancji wypowiedział się o powyższym w toku rozprawy. Zauważyć należy, iż postępowanie dowodowe było pełne, wszechstronne i wyjaśniło wszystkie okoliczności sprawy. Niewątpliwie także wniosek o uniewinnienie nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem jak wypowiedziano się wyżej zarzuty nie są zasadne.		
Lp.	Zarzut	
	<p>Kolejne zarzuty obrońcy oskarżonego M. F. (1) - dotyczą naruszenia art. 424 § 1 kpk poprzez niewyjaśnienie w uzasadnieniu wyroku przyjęcia kwalifikacji prawnej czynu z art. 271a kk i 277a kk, podczas, gdy w okresie wskazanym w zarzutach obowiązywały różne regulacje prawne, w szczególności przepisy przewidujące surowszą odpowiedzialność zaczęły obowiązywać od 1 marca 2017r. W punkcie 6 obrońca oskarżonego stawia zarzut obrazy prawa materialnego to jest art. 4 kk, polegający na skazaniu oskarżonego za czyny z zarzutów 1 i 2 obejmujących okres od 1 sierpnia 2016r. do 26 marca 2018r. na podstawie przepisów kodeksu karnego, które stanowiły surowszą odpowiedzialność i które weszły w życie dopiero 1 marca 2017r.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>5) Kolejne zarzuty dotyczą błędu w ustaleniach faktycznych wziętych za podstawę zaskarżonego wyroku mających wpływ na jego treść – poczynionych przez sąd w wyroku, wynikający z wyżej opisanych naruszeń przepisów postępowania dowodowego.</p> <p>6) obrońca oskarżonego zarzucił orzeczeniu rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego, wynikającej z pominięcia okoliczności łagodzących, w tym szczególności współpracy z organami ścigania, składaniem wyjaśnień, przyczynieniem się do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W ocenie Sądu Apelacyjnego, zarzut 5a) – w pewnej części jest zasadny, sąd rzeczywiście zaniechał wyjaśnienia, dlatego przyjął daną kwalifikację podczas, gdy przepisy przewidujące surowszą regulację tj. art. 271 a kk i 277a kk zaczęły obowiązywać dopiero od 1 marca 2017r. Sąd Apelacyjny dokonał w tym zakresie zmian w orzeczeniu jak w sentencji wyroku. Zgodzić się należy ze skarżącym, iż uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia jest stosunkowo lakoniczne, jednak taka jest obecnie obowiązująca zasadna zwięźłego przedstawienia uzasadnienia na formularzu UK 1. Tym niemniej istotny i zasadny był zarzut obrazy prawa materialnego.</p> <p>5b) W ocenie Sądu Apelacyjnego skoro, sąd I instancji nie przyjął, że czyn stawiany oskarżonemu stanowi wypadek mniejszej wagi, nie musiał odnosić się do</p>		

powyższego w uzasadnieniu. Jednak należy zauważyć, iż art. 271 a kk w § 3 kk reguluje typ uprzywilejowany w postaci wypadku mniejszej wagi, który jest zagrożony karą pozbawienia wolności do lat 3. Wypadek mniejszej wagi cechuje się niską społeczną szkodliwością ocenioną w oparciu o art. 115 § 2 kk. Istotne znaczenie dla takiej kwalifikacji może mieć zwłaszcza niewielkie znaczenie prawne dokumentu lub okoliczności, których dotyczy poświadczenie nieprawdy. W omawianej sprawie biorąc pod uwagę rozmiar zachowania przestępczego oskarżonego, wielość tych zachowań, ilość faktur taka sytuacja nie miała miejsca. Słuszna jest przywołana przez skarżącego teza Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 14 kwietnia 2016r. w sprawie II AKa 12/16, przy czym należy pamiętać, iż w niniejszej sprawie faktycznie opisywane przez sąd meriti zdarzenia gospodarcze nie miały miejsca. To, że część kontrahentów oskarżonego, była zadowolona ze współpracy nie ma znaczenia, albowiem jak ustalił sąd spółki (...), A., Q. nie uczestniczyły w obrocie gospodarczym. W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie można w żaden sposób przyjąć, w świetle wszystkich przesłanek dotyczących kwalifikacji wypadku mniejszej wagi, aby zachowania oskarżonego ocenić jako właśnie stanowiące wypadek mniejszej wagi.

5c) Skarżący prawdopodobnie stawia zarzut naruszenia art. 60 § 3 kk, a zatem instytucji małego świadka koronnego, jednak analiza wyjaśnień oskarżonego nie wskazuje, aby współpracował z organami ścigania i konsekwentnie ujawniał wobec tych organów informacje dotyczące osób

uczestniczących w popełnianiu przestępstw oraz istotne okoliczności sprawy. Sam oskarżony przesłuchany w dniu 17 czerwca 2019r. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Poza tym należy pamiętać, iż zgodnie z treścią art. 277c § 1 kk – sąd na wniosek prokuratora stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary wobec sprawcy przestępstw z art. 270a § 1 lub 2 kk, art. 271a § 1 lub 2, który zawiadomił o nich organ powołany do ścigania przestępstw i ujawnił wszystkie istotne okoliczności przestępstwa, a także wskazał czyny pozostające w związku z popełnionym przez niego przestępstwem i ich sprawców, zanim organ ten o nich się dowiedział. Takiej sytuacji w sprawie nie było.

5d) przedmiotowe czyny nie były czynami współukaranymi, ale pozostającymi w zbiegu. Zgodnie z doktryną i uchwałą 7 sędziów SN z dnia 24 stycznia 2013r. (I KZP 19/12 OSNKW 2013, z. 2. poz. 13) reguły wyłączenia wielości ocen nie mają zastosowania do idealnego zbiegu czynów zabronionych o których mowa w art. 8 § 1 kks, który wystąpił w omawianej sprawie. Sąd I instancji prawidłowo kwalifikując czyny oskarżonego, jednocześnie jako przestępstwa z kodeksu karnego oraz przestępstwa skarbowe, orzekł w trybie art. 8 § 2 i 3 kks, o tym, które z orzeczonych za te same czyny kar podlegają wykonaniu. Sąd Apelacyjny dokonując zmian orzeczenia, także ponownie określił, które kary podlegają wykonaniu. Trudno zresztą wymagać od sądu, jak się wydaje analizując treść apelacji, aby odniósł się do

wszystkich możliwych instytucji prawa karnego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut z punktu 6, dotyczący obrazy prawa materialnego, częściowo jest zasadny, albowiem dotyczy wyłącznie zarzutu 2. Faktem jest, że przepisy przewidujące odpowiedzialność karną z art. 271a kk i 277a weszły w życie dopiero 1 marca 2017r. i w tym zakresie Sąd Apelacyjny dokonał stosowanych zmian, podobnie jak w przypadku współoskarżonego. W tym miejscu nie ma już powodu powtarzania rozważań dotyczących zmian w ustawie karnej, które weszły w życie od 1 marca 2017r. , zresztą dotyczących współsprawców, o czym we wcześniejszej części uzasadnienia.

Zarzut nr 7 i kolejne podpunkty. Zarzut dotyczący ustalenia, że oskarżony nie miał świadomości bezprawności czynu i sprzeczności z prawem w zakresie prowadzonej przez siebie działalności. Powyższy zarzut, zdaniem Sądu Apelacyjnego, absolutnie nie jest zasadny oskarżony jest bowiem osobą wykształconą, świetnie zorientowaną w działalności gospodarczej, poczytalną, a zatem miał niewątpliwie świadomość bezprawności zarzucanych mu czynów i sprzeczności z prawem w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej i popełnianych przestępstw.

7b) Nie można zgodzić się z zarzutem obrońcy oskarżonego, domagającym się ustalenia, które konkretnie faktury zostały wystawione przez oskarżonego M. F.. Przypomnieć należy, iż działanie oskarżonego i pozostałych współoskarżonych objęte było porozumieniem,

działaniem wspólnie i w porozumieniu i nie jest tu konieczne ustalenie, którą konkretnie fakturę wystawił dany oskarżony.

Zarzut 7 c i d został omówiony we wcześniejszej części uzasadnienia.

Odnosnie zarzutu nr 8 - W tym zakresie można zgodzić się ze skarżącym, iż z wyjaśnień oskarżonego wynikało szereg okoliczności, które pozwoliły na dokonanie ustaleń faktycznych w sprawie. Nie należy jednak zapominać, iż oskarżony M. F. przecież nie zgłosił się do organów ścigania, a okoliczności zatrzymania oskarżonego i prowadzonego postępowania nie wymagają powtórnego przytaczania. Nie jest zasadny zarzut rażącej niewspółmierności kary, analiza zarówno kar jednostkowych, jak i łącznej pozwala na stwierdzenie, że kary te są minimalne, a co więcej z racji uwzględnienia zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego zostały w zakresie czynu z pkt. 9 wyroku zarówno kara pozbawienia wolności, jak i kara grzywny została złagodzona. Nie jest zasadny wniosek, iż kara powinna być orzeczona przy zmianie kwalifikacji na wypadek mniejszej wagi. Nie jest jasne, czy zdaniem skarżącego, wszystkie przypisane oskarżonemu czyny powinny być zakwalifikowane jako stanowiące wypadek mniejszej wagi. Wypadek mniejszej wagi zachodzi wówczas, gdy okoliczności popełnienia czynu zabronionego wskazują, że z jednej strony sam czyn charakteryzuje się niewielkim stopniem społecznej szkodliwości, z drugiej zaś, jego sprawca nie jest na tyle niebezpieczny dla społeczeństwa, żeby stosować w stosunku do niego zwykłą

karę przewidzianą za zrealizowane przez niego przestępstwo (zob. M. Dądrowska-Kardas, P. Kardas [w:] A. Zoli (red.): Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, t. 3, Zakamycze 2006, s. 200-201). Podkreśla się także to, że o zakwalifikowaniu zachowania, jako przypadku mniejszej wagi, decydować powinny te okoliczności, które zaliczane są do znamion czynu zabronionego. Wśród znamion strony przedmiotowej istotne znaczenie mają w szczególności: rodzaj dobra, użyte środki, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu prawem, czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia przestępstwa oraz odczucie szkody przez pokrzywdzonego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, sygn. akt II Aka 428/02, LEX 145399). W sprawie do żadnego z czynów przypisanych oskarżonemu nie ma odniesienia instytucja wypadku mniejszej wagi. Zdaniem skarżącego, zawartym w uzasadnieniu apelacji, kwota uszczuplenia wynikająca z zarzutu minimalnie przekracza – granicę uznania czynu za tzw. zbrodnię VATowska. Art. 277a kk wskazuje, że kto dopuszcza się przestępstwa określonego w art. 270a § 1 albo art. 271a § 1 kk wobec faktury lub faktur, zawierających kwotę należności ogółem, której wartość lub łączna wartość jest większa niż pięciokrotność kwoty określającej mienie wielkiej wartości. W art. 277a § 1kk okolicznością kwalifikującą jest kwota należności, która musi wynosić ponad 10 000 000 złotych. Łączna kwota wartości wystawionych przez D. P. (1) i M. F. (1) nierzetelnych faktur wynosiła ponad 20 milionów złotych, a zatem nie jest to kwota minimalna, faktem jest, że Sąd Apelacyjny dokonał

<p>zmian, eliminując z opisu czynu wystawienie faktur od numeru F 1/08/2016 do F/24/17 dokonał przeliczenia wysokości należności, ustalając, że przekraczała kwoty określające mienie wielkiej wartości i wynosiła 20 088 164,08 złotych, a zatem wyczerpywała znamiona konieczne do ustalenia znamion przypisanych mu przestępstw. W tym zakresie podnoszona przez skarżącego okoliczność niekaralności oskarżonego została wzięta zresztą pod uwagę także przez sąd I instancji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wnioski o uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wniosek o uniewinnienie oskarżonego. Wniosek o zmianę kwalifikacji prawnej i przyjęcie, że stanowi wypadek mniejszej wagi, zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary poprzez orzeczenie kar poniżej ustawowego zagrożenia , także z warunkowym zawieszeniem.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Powyższe wnioski nie są zasadne, a w części dotyczącej omówienia zarzutów, sąd II instancji odniósł się zresztą do stawianych przez skarżącego przeróżnych tez o możliwości zastosowania różnych instytucji prawa karnego, wskazując, dlaczego nie ma podstaw do ich zastosowania.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

	<p>III. Apelacja obrońcy oskarżonego R. S. (1) –</p> <p>Zarzut jest jeden, a mianowicie obraży przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 kpk, 5 § 2 kpk, 7 kpk, w zw. z art. 410 kpk, polegającą na dowolnej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, uwzględnieniu okoliczności wyłącznie obciążających oskarżonego i uznaniu wbrew zasadzie in dubio pro reo, że R. S. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie i ustalone na jego podstawie okoliczności nie dają podstaw do uznania winy tego oskarżonego, a wręcz przeciwnie, materiał ten wskazuje, że R. S. (1) ufając swojemu koledze nieświadomie dokonywał czynności będących składową czynu zabronionego. Z treści uzasadnienia apelacji wynika, że obrona nie kwestionuje ustaleń faktycznych sądu, jednak kwestionuje, że oskarżony z pełną świadomością dopuścił się popełnienia przestępstwa.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Jak wynika z treści zarzutu skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych sądu meriti, niemniej jednak kwestionuje świadomość oskarżonego. Zgodzić należy się ze skarżącym, iż konieczne jest wykazanie, czyli udowodnienie, że konkretny czyn oskarżony dokonał umyślnie, z pełną premedytacją. Niewątpliwie zamiar,</p>		

choć istnieje tylko w świadomości sprawcy, co należy wskazać skarżącemu, podlega identycznemu dowodzeniu, jak okoliczności ze sfery przedmiotowej, a więc z zastosowaniem odpowiednich zasad dowodzenia i wnioskowania. Aby poczynić miarodajne ustalenia faktyczne w zakresie zamiaru, jaki przyświecał sprawcy, przede wszystkim należy mieć na uwadze fakty istniejące obiektywnie, należące do sfery przedmiotowej czynu. W niniejszej sprawie zamiar oskarżonego niewątpliwie został wykazany przez sąd I instancji i wynikał z obiektywnych okoliczności w sprawie. Zamiar oskarżonego wynikał chociażby z jego wyjaśnień, przytoczonej przez sąd treści rozmów telefonicznych, czy raportów analiz kryminalnych. Trudno uznać, aby oskarżony ekonomista, posiadający wyższe wykształcenie, prowadzący własną działalność gospodarczą był osobą nieświadomą własnych poczynań. Oskarżony potwierdzał fikcyjne przelewy i ujmował nierzetelne faktury w rejestrach. W sprawie sąd I instancji prawidłowo ocenił sprawcę, jego intelekt i właściwe mu psychofizyczne zdolności do oceny sytuacji oraz kojarzenia i przewidywania określonych skutków jego zachowania.

Przechodząc do szczegółów zawartych w uzasadnieniu apelacji, w ocenie Sądu Apelacyjnego, sąd meriti nie przyjął, że sam fakt, iż R. S. (1) zaciągnął kredyt i finansował działanie M. F. (1) stanowiło podstawę uznania, że popełnił czyn z art. 271a kk, czy czyn prania brudnych pieniędzy w rozumieniu art. 299 § 1 i 5 kk.

Skarżący podnosi, że znajomość oskarżonego R. S. (1) i D.

P. (1) ograniczała się do kilku kontaktów. Jednak nie zaprzecza apelujący, że znajomość z M. F. (1) była znacznie szersza. Trzeba w tym zakresie przywołać treść nagranych rozmów. Jak ustalił sąd meriti, a jak wynika z apelacji skarżący ustaleń faktycznych nie kwestionuje, oskarżony wiedział, że M. F. współpracował z D. P., wiedział o istnieniu spółek (...), A. czy Q. za pośrednictwem których był dokonywany fikcyjny zakup towarów. Skarżący pomija fakt, że oskarżony wystawiał fikcyjne faktury, a nie kupował żadnego towaru, ani go nie sprzedawał.

Skarżący podniósł w uzasadnieniu, że nadużyciem, jest stwierdzenie, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z D. K., K. S., czy innymi, skoro znał M. F. (1). Obrońca jednak zapomina o konstrukcji współsprawstwa i podziału ról poszczególnych osób w przestępczym procederze, gdzie nie jest konieczne, aby oskarżony osobiście znał wszystkie osoby. Jednak był R. S. świadomy, co wynika z jego wyjaśnień, wszystkich elementów strony przedmiotowej składającej się na charakterystykę przestępstw mu przypisanych. Jak słusznie podniósł sąd meriti R. S. (1) jest ekonomistą i ma wyższe wykształcenie, w tej sytuacji wskazywanie, że nie miał świadomości podejmowanych czynności w ramach współsprawstwa jest zarzutem bezpodstawnym.

Niewątpliwie oskarżony podał, że nie miał kontaktów ze wskazanymi osobami, bo wszystko załatwiał M. F., jednak miał świadomość, w ocenie Sądu Apelacyjnego, przestępczej działalności pozostałych osób, jak

też, że każda czynność prowadziła do przestępczego celu.

Należy też przypomnieć wyjaśnienia oskarżonego chociażby złożone w dniu 24 lutego 2020r. (k. 8880-886), w których podał, że faktury wskazane w zarzutach były mu potrzebne, aby wykazać obroty na rachunku. Słusznie sąd I instancji wskazał, że dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, chociaż często starał się umniejszyć swoją rolę. Ponownie podkreślić należy, że skarżący pomija kwestię, że spółki (...) sp. z o.o., (...) spółka z o.o., Q. nie funkcjonowały w ogóle w obrocie gospodarczym, nie składały deklaracji podatkowych do właściwych urzędów skarbowych oraz składały nierzetelne deklaracje podatkowe, nie zatrudniały pracowników, nie prowadziły w rzeczywistości transakcji gospodarczych. Spółki nie uczestniczyły w obrocie gospodarczym, a wystawiały faktury sprzedaży na rzecz PPHU (...) M. F. (1), (...) spółka z o.o. oraz H. R. S., a także zaewidencjonowane w rejestrach zakupów tych podmiotów. Przypomnieć też należy, iż R. S. (1) w ramach właśnie prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą H. R. S. rozpoczął współpracę z M. F. (1).

Kolejny zarzut, zawarty w uzasadnieniu apelacji, dotyczy kwestii wystawiania faktur. Skarżący podniósł, iż nie kwestionując, czy te zdarzenia miały odzwierciedlenie w rzeczywistym obrocie gospodarczym, czy też nie – R. S. (1) nie miał w tym zakresie wiedzy. Trudno się z powyższym zgodzić analizując całokształt materiału dowodowego, aby osoba prowadząca działalność gospodarczą, współpracująca z

innymi oskarżonymi, ekonomista nie miał świadomości, że nie kupował żadnego towaru, ani go nie sprzedawał.

Skarżący problem świadomości, a zatem umyślności oskarżonego wiąże ze zrozumieniem hasła „kompensata”. Co więcej wskazuje, iż ani sąd, ani uczestnicy, ani oskarżeni nie rozumieli słowa „kompensata”, tym niemniej apelujący bliżej nie uzasadnia co wywodzi z powyższych tez. Niewątpliwie słuszne są uwagi skarżącego, iż nie wolno wyłącznie na podstawie wiedzy o działaniu „kompensaty” przyjąć, że równa się świadomości nielegalnej działalności. Niewątpliwie też proces o który zostali oskarżeni M. F. (1) i D. P. (1) jest bardziej skomplikowany, niż tłumaczenie R. S. (1) na temat kompensat. Jednak w sprawie, jak już wyżej wspomniano wyżej, nie prowadzono faktycznie działalności gospodarczej, w zakresie objętym zarzutami, współoskarżeni wystawiali nierzetelne faktury, co nie miało uzasadnienia gospodarczego, jednak generowało obowiązek zapłaty podatku VAT, jak też oskarżony posłużył się nierzetelnymi fakturami, podał nieprawdę w deklaracjach dla podatku od towarów i usług VAT, czy wystawił nierzetelne faktury na rzecz M. F..

Okoliczność, że świadek A. B. pożyczając pieniądze zakładał legalność działania nie ma znaczenia w sprawie. A. B. zeznał na okoliczność współpracy M. F. (1) z D. P. (1), określił, że nie jest mu znany mechanizm „kompensat”. Ale powyższe nie oznacza braku świadomości R. S. (1) w przypisanych mu przestępstwach. Zdumiewające i bezpodstawne jest

twierdzenie skarżącego, iż skoro oskarżony działał w przekonaniu, że kompensata jest legalnym instrumentem uwalnia go to od umyślności działania. Tyle, że działanie oskarżonego dotyczyło m.in. wystawiania poświadczających nieprawdę dokumentów, a mianowicie faktur, czy posłużenia się nierzetelnymi fakturami.

Trudno także przyjąć, aby oskarżony działał mechanicznie „klikając w odpowiednie ikonki”, powyższe mogłoby mieć odniesienie do osoby nieporadnej, niepełnoletniej, ale nie do ekonomisty, prowadzącego działalność gospodarczą. Udowodnienie jakiegoś faktu nie musi oznaczać, że dane ustalenie zawsze winno wynikać bezpośrednio z konkretnych dowodów. Może ono wpływać także z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli stanowi ona oczywistą przesłankę, na podstawie której doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, iż dana okoliczność faktycznie istotnie wystąpiła.

Porównywanie roli i znaczenia oskarżonego R. S. w przestępczym procederze do J. F. (1) jest zabiegiem chybnym, a ewentualna odpowiedzialność J. F. pozostaje poza zakresem niniejszego postępowania. Przestępcza rola i poszczególne zachowania R. S. (1) zostały czytelnie wypunktowane przez sąd meriti. W tym zakresie rozważania na temat zachowania J. F. (1), czy zasadnie umorzono postępowanie karne, czy też nie są zbyteczne.

Skarżący przechodząc do kwestii art. 299 § 1 i 5 kk przytacza definicję przestępstwa, jak też podaje, że sprawca musi mieć

wiedzę o przestępczym pochodzeniu środków. Ponownie podkreśla, że według oskarżonego M. F. działał na zasadzie „kompensat”, a zatem nie wyobrażał sobie, że środki te pochodzą z czynów zabronionych. Ponadto, dokonując przelewów nie działał w celu ukrycia pieniędzy, a działał na polecenie M. F., niejako automatycznie klikając sobie w ikonki. Powyższe tłumaczenie zachowania oskarżonego jest bez podstaw. Trudno przyjąć, aby oskarżony „tak sobie” klikając dokonywał przelewów takich kwot. Sąd I instancji dokonał w zakresie czynu z art. 299 § 1 i § 5 kk, prawidłowych ustaleń faktycznych, czego zresztą nie kwestionuje obrońca oskarżonego. W tym miejscu wskazać należy, iż oskarżony w swoich wyjaśnieniach potwierdził fikcyjne przelewy, z wykorzystaniem rachunku bankowego.

Nie można przyjąć, aby sąd nieprawidłowo ocenił fakt dążenia do założenia spółki z M. F. (1) i D. P. (1). Zdaniem skarżącego okoliczność dążenia do założenia spółki miało na celu większą przejrzystość prowadzonych interesów. Zgoda tylko te spółki nie prowadziły działalności gospodarczej i wystawiały fikcyjne faktury.

Przechodząc do kwestii nagranej rozmowy przekazanej przez oskarżonego, to zdaniem Sądu Apelacyjnego, prawidłowo sąd I instancji je ocenił, rozmowy były zaplanowane przez oskarżonego, a pytania sugerowane.

Wniosek

Obrońca oskarżonego R. S. (1) wniósł o uniewinnienie oskarżonego

zasadny

	#częściowo zasadny	
	# niezasadny	
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>W ocenie Sądu Apelacyjnego wniosek o uniewinnienie oskarżonego, nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji przeprowadził w zakresie także tego oskarżonego prawidłowo postępowanie dowodowe, zgromadził wszelkie dostępne dowodowy i dokonał ich prawidłowej oceny nie wykraczając poza normy przewidziane przez art. 7 kpk. Zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, aby oskarżony „ufając” koledze, nieświadomie dokonywał przypisanych mu przestępstw. Zarzut naruszenia art. 7 KPK nie może zresztą ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W orzecznictwie sądowym wskazuje się, że chybiona jest praktyka zarzucania sądowi zaakceptowania pewnego dowodu, skoro zgłaszający ten zarzut, będąc obecnym w trakcie całego postępowania, akceptował ten stan rzeczy, nie podnosił w trakcie rozprawy żadnych wątpliwych kwestii, nie domagał się wówczas dopuszczenia innego dowodu, oświadczając, że nie żąda uzupełnienia materiału</p>		

dowodowego, a zatem godził się, by wyrok zapadł na podstawie przeprowadzonych już dowodów (zob. wyr. SA w Szczecinie z 6.5.2010 r., II Aka 66/10, KZS 2011, Nr 5, poz. 100). Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej oceny dowodów, w tym w zakresie świadomości oskarżonego, wymaga wykazania w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że rzeczywiście sąd pominął dowody istotne dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania, czy wreszcie uchybił wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia. Powyższego wymogu apelacja, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie spełniła.

Lp.	Zarzut	
	<p><i>IV. Kolejna apelacja obrońcy oskarżonego K. S. (1), nie dotyczy art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii .</i></p> <p>Skarżący zaskarżył wyrok w zakresie punktu 21 i 22 wyroku i w konsekwencji punkt 25 na korzyść oskarżonego.</p> <p>1) Odnośnie czynu z punktu 21 – skarżący zarzucił orzeczeniu obrazę art. 7 kpk, w zw. z art. 410 kpk, w zw. z art. 5 § 2 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz brak rozważenia całokształtu okoliczności sprawy, skutkujące:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

- uznaniem za wiarygodne zeznań świadka G. Z. w przedmiocie otrzymania przez K. S. (1) korzyści majątkowej w zamian za objęcie funkcji prezesa zarządu spółki (...) spółka z o.o., mimo, że przekazywana przez G. Z. informacja w tym przedmiocie miała pochodzić od świadka P. B. (2), który w swoich zeznaniach zaprzeczył, aby takiej korzyści udzielał S., a które to zeznania pozostają zgodne w przedmiotowej kwestii ze spójnymi i konsekwentnymi wyjaśnieniami oskarżonego.

- przyjęciem, że oskarżony S. działał wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi w sprawie obejmującym realizację wszystkich znamion zarzucanego oskarżonemu czynu, mimo niedających się usunąć wątpliwości co do występowania przesłanki odpowiedzialności oskarżonego. Oskarżony S. nie znał żadnego z pozostałych oskarżonych i żadnemu z nich nie był znany, w przeciwieństwie do pozostałych, którym przypisuje się działania w roli tzw. Słupów, nie pozostawał w stałym kontakcie z innymi oskarżonymi, nie realizował ich poleceń i nie wypłacał i nie przekazywał wypłacanych z kont środków pieniężnych, na żadnym etapie nie miał dostępu do elementów potrzebnych do popełnienia zarzucanego mu czynu tj. dostępu do bankowości elektronicznej rachunku bankowego prowadzonego dla (...) spółka z o.o., dokumentacji finansowej przedmiotowej spółki, jej elektronicznej skrzynki pocztowej, pieczętek, a składana do Urzędu Skarbowego w imieniu spółki (...) spółka z o.o. dokumentacja nie była podpisana przez oskarżonego,

	<p>lecz przez nieustaloną osobę, na podstawie zebranego w sprawie obszernego materiału dowodowego w postaci danych zawartych na dysku komputera i na dysku przenośnym typu pendrive zabezpieczonych u M. F. (1) nie jest możliwe ustalenie ponad wszelką wątpliwość, że oskarżony pozostawał świadomy działań pozostałych oskarżonych, a tym bardziej, że ich działania były objęte porozumieniem z K. S. (1), przy czym wynikające z powyższych okoliczności wątpliwości wbrew dyspozycji art. 5 § 2 kpk nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego. Co zdaniem obrońcy doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych i błędnego uznania przez sąd, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi F., P., S. oraz innymi nieustalonymi osobami, wskutek czego uznany został za winnego zarzucanego mu czynu, mimo, że brak jest pośród zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznych dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego S. w formie zjawiskowej współsprawstwa, rozumianym jako działanie wspólnie i w porozumieniu co doprowadziło do bezpodstawnego skazania oskarżonego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W ocenie Sądu Apelacyjnego, zarzuty nie są zasadne, nie można zgodzić się z lansowaną przez skarżącego tezą, iż w sprawie doszło do naruszenia art. 5 § 2 kpk. Dla zasadności zarzutu obraży art. 5 § 2 k.p.k. nie wystarczy zresztą</p>		

zaprezentowanie przez skarżącego własnych wątpliwości, co do stanu dowodów, a w tym zakresie co do współsprawstwa. O naruszeniu tego przepisu można mówić wówczas, gdy sąd ustalając, że zachodzą niedające się usunąć wątpliwości, nie rozstrzygnie ich na korzyść oskarżonego, co w tej sprawie nie miało miejsca. Jednocześnie należy pamiętać, że naruszenie zasady in dubio pro reo możliwe jest jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z art. 7 k.p.k. ocenił zgromadzone dowody, a pomimo tego z dowodów uznanych za wiarygodne nadal wynikają co najmniej dwie wersje faktyczne i organ procesowy rozstrzyga niedające się usunąć wątpliwości niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. Zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem naruszenia art. 7 k.p.k., jak to czyni skarżący. Przechodząc do zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k., to przekonanie sądu, jak w przedmiotowej sprawie, o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

W sprawie skarżący dostrzega naruszenia art. 7 k.p.k. w odniesieniu do zeznań świadka G. Z.. Zdaniem

sądu odwoławczego, sąd I instancji prawidłowo ocenił zeznania tego świadka bez naruszenia art. 7 kpk, także w odniesieniu do zeznań świadka P. B. (2). Świadek P. B. (2) zeznawał stosunkowo chaotycznie, ale nawet po odczytaniu mu wyjaśnień właśnie R. S. z k. 6438-6438v, stwierdził „najwyraźniej ktoś musiał być podobny do mnie, ja tego nie robiłem” (k. 13901-13901v). Nie ulega wątpliwości, iż świadek jest osobą karaną za handel narkotykami, niespłacenie kredytu, przywłaszczenie, toczy się sprawa o „pośrednictwo kredytowe”. Jego twierdzenia, że nie było takiej sytuacji, aby prosił G. Z. o znalezienie osoby, która zakupi udziały w spółce (...) nie są wiarygodne. Analiza zeznań G. Z., czy N. Z. także wskazuje na konieczność ostrożnej oceny. Jak wskazał G. Z. ma zarzut udziału w zorganizowanej grupie zajmującej się praniem brudnych pieniędzy, czy przestępstw dotyczących faktur VAT (...). Nie ulega jednak wątpliwości, iż właśnie te osoby zorganizowały sprzedaż spółki oskarżonemu. Co więcej częściowo z wyjaśnień oskarżonego wynika potwierdzenie ustaleń sądu.

Kolejny zarzut skarżący upatruje w naruszeniu art. 7 kpk a dotyczącym ustaleń sądu działania wspólnie i w porozumieniu z innym sprawcami. W ocenie sądu odwoławczego, nie jest to zasadny zarzut, a do przyjęcia współsprawstwa w przedmiotowej sprawie nie jest konieczne ustalenie, że wszyscy współdziałający znali się osobiście. Oskarżony miał zarzut, iż nabył w dniu 12 czerwca 2017r. udziały, objął funkcję prezesa zarządu, wystawił faktury nierzetelne i ułatwił spółkom (...). F. popełnienie czynu

z art. 56 § 1 kks i o czynu 62 § 2 kks. Zakres zaskarżenia obejmuje pomocnictwo – ułatwienie. Trudno nie zgodzić się z tą kwalifikacją, jak też przyjęciem w konstrukcji kwalifikacji działania wspólnie i w porozumieniu, chociaż oskarżony nie znał osobiście wszystkich osób. Istotą współsprawstwa jest akceptacja własnego wkładu współsprawcy w realizację przestępnego celu oraz świadomość uzupełniania tym samym działań innych osób. Warunku przyjęcia współsprawstwa nie stanowi natomiast znajomość wszystkich współwykonawców czynu, czy też bezpośrednio zetknięcie się z nimi. Dla współsprawstwa nie jest konieczne, aby każdy z działających wykonał wszystkie czynności składające się na znamiona przestępstwa, o ile działa w ramach uzgodnionego (faktycznie bądź w sposób dorozumiany) podziału ról. Od strony jurystycznej osoby te winny być wymienione jako współdziałający w popełnieniu przestępstwa, a od strony faktycznej możliwe jest, że nie wszystkie uczestniczące osoby się znają i nie zawsze odpowiadają w tym samym postępowaniu. Dlatego w orzeczeniach wyroku można posługiwać się określeniem "wspólnie i w porozumieniu z osobami odpowiadającymi w odrębnym postępowaniu" lub podobnym. Sąd I instancji prawidłowo uznał, iż oskarżony K. S. (1) (Q.) godząc się na nabycie udziałów w spółce, objęcie funkcji prezesa zarządu, obejmował swoją świadomością, że te czynności stanowią współdziałanie w ramach fikcyjnego funkcjonowania spółek, a co za tym idzie wystawiania nierzetelnych faktur VAT. W ramach współsprawstwa nie jest istotne, kto

konkretnie wystawiał faktury VAT w imieniu spółek.		
Wniosek		
Wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od czynu z pkt 21	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>W ocenie sądu odwoławczego, wniosek nie jest zasadny, albowiem sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie, także w zakresie współsprawstwa oskarżonego i jego działania wraz z pozostałymi oskarżonymi. Sąd I instancji prawidłowo uznał, iż oskarżony K. S. (1) (Q.) godząc się na nabycie udziałów w spółce, objęcie funkcji prezesa zarządu, obejmował swoją świadomością, że te czynności stanowią współdziałanie w ramach fikcyjnego funkcjonowania spółek, a co za tym idzie wystawiania nierzetelnych faktur VAT. W ramach współsprawstwa nie jest istotne, kto konkretnie wystawiał faktury VAT w imieniu spółek.</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>Obrońca oskarżonego w zakresie czynu z pkt 22 wyroku – postawił zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk oraz art. 5 § 2 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

dowodowego z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz brak rozważenia całokształtu okoliczności sprawy, tj. m.in. faktu, że oskarżony S. nie znał żadnego z pozostałych oskarżonych występujących w sprawie i żadnemu z nich nie był znany oraz w przeciwieństwie do pozostałych oskarżonych, którym przypisuje się działania w roli tzw. słupów nie pozostawał w stałym kontakcie z innymi oskarżonymi, nie realizował ich poleceń, nie wypłacał i nie przekazywał wypłacanych z kont środków pieniężnych, na żadnym etapie nie miał dostępu do elementów nieodzownych dla popełnienia zarzucanego mu czynu tj. dostępu do bankowości elektronicznej rachunku bankowego prowadzonego dla (...) spółka z o.o., dokumentacji finansowej przedmiotowej spółki, jej elektronicznej skrzynki pocztowej, pieczętek, a składana do Urzędu Skarbowego w imieniu spółki (...) spółka z o.o. dokumentacja nie była podpisana przez oskarżonego, lecz przez nieustaloną osobę, w dodatku zebrany w sprawie obszerny materiał dowodowy w postaci danych zawartych na dysku komputera oraz dysku przenośnym typu pendrive, zabezpieczonych u M. F. (1) nie pozwala na ustalenie ponad wszelką wątpliwość, że oskarżony pozostawał świadomy działań pozostałych oskarżonych, a tym bardziej, że ich były objęte porozumieniem z K. S. (1), przy czym wynikające z powyższych okoliczności wątpliwości, wbrew dyspozycji art. 5 § 2 kpk nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego. Co zdaniem obrońcy doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych przyjętych przez sąd za podstawę orzeczenia i mający wpływ

	<p>na jego treść i w konsekwencji do błędnego uznania, że oskarżony K. S. (1) w ramach objętego punktem II aktu oskarżenia czynu, działał wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi, w tym oskarżonymi F., P., S. oraz innymi nieustalonymi osobami, wskutek czego uznany został za winnego zarzucanego mu czynu mimo, że brak jest pośród zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznych dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego S. w formie zjawiskowej współsprawstwa, rozumianym jako działanie wspólnie i w porozumieniu.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut nie jest zasadny, a generalnie stanowi powtórzenie zarzutu z punktu I. Powtórzyć jedynie można, że przesłanką postąpienia zgodnie z wymogiem wynikającym z art. 5 § 2 k.p.k. jest ustalenie, że w sprawie zachodzą "niedające się usunąć wątpliwości". O takich wątpliwościach można mówić dopiero po dokonaniu przez Sąd analizy całokształtu materiału dowodowego w sposób zgodny z wymogami art. 7 k.p.k. Tymczasem skarżący stawia także zarzut naruszenia art. 7 kpk. Jak natomiast wynika z analizy uzasadnienia sądu I instancji, sąd nie przyjął różnych wersji zdarzeń, ani nie miał wątpliwości co do bezprawnych działań oskarżonego i pozostałych współoskarżonych.</p> <p>Obrońca obszernie przytacza wskazane w doktrynie stanowiska co do współsprawstwa, wskazując,</p>		

iż działania oskarżonego w postaci nabycia udziałów w spółce, objęcie funkcji prezesa zarządu, otwarcie rachunku bankowego w imieniu i na rzecz przedmiotowej spółki nie były w pełni uświadomione, jak też zmierzały do uzyskania kredytu. Po pierwsze należy wskazać pewną sprzeczność rozumowania skarżącego, bo albo działanie nie było działaniem świadomym, albo działał świadomie w celu uzyskania kredytu. Odnośnie świadomości oskarżonego to słusznie sąd zauważył, że oskarżony nie jest osobą nieświadomą, czy jak użył określenia sąd „prymitywną”. Ma wykształcenie średnie, wyjeżdżał za granicę do pracy, pracował jako taksówkarz, a obecnie w szpitalu. Jest osobą w pełni poczytalną, co wynika chociażby z opinii sądu – psychiatrycznej. Okoliczność, iż jego działanie było związane z jakimś kredytem także została czytelnie wyjaśniona przez sąd, a mianowicie oskarżony za podpisanie dokumentów otrzymał pieniądze. Trudno w tej sytuacji mówić, że chciał otrzymać kredyt i wykonywał wszystkie wskazane w stanie faktycznym czynności.

Obrońca podkreśla, że oskarżony składał wyjaśnienia, w których wskazuje, że chciał uzyskać kredyt, na rozwój prowadzonej ówczesnie działalności, tylko, że wystąpienie do banku po kredyt nie polega na czynnościach wykonywanych przez oskarżonego. Poza tym z zeznań świadków nie wynika, aby chcieli pomóc oskarżonemu w uzyskaniu kredytu. Niewątpliwie oskarżony nie posiadał rzeczy zabezpieczonych u M. F. (1), niemniej jednak wykonywał czynności stanowiące realizację czynów zabronionych w ramach współsprawstwa.

Odnośnie zaś instytucji współsprawstwa sąd II instancji wypowiedział się wyżej.	
Wniosek	
Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynu z pkt 22	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
W ocenie sądu II instancji wniosek o uniewinnienie oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie zarówno świadomości oskarżonego, jak i współsprawstwa.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	1)W zakresie dotyczącym D. P. (1). 2) Sąd Apelacyjny na podstawie art. 435 kpk zmienił wyrok w stosunku do oskarżonego D. K. (1), jak i zmienił wyrok w stosunku do oskarżonego R. S. (2).
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
I. W zakresie dotyczącym oskarżonego D. P. (1), sąd II instancji z urzędu w punkcie I wyroku wprowadził zwrot, iż oskarżony udzielił pomocy M. F. (1) do uszczuplenia podatku VAT, a kwalifikację prawną i skazania uzupełnił o treść art. 18 § 3 kk w zw. z art. 20 § 2 kks w zw. z art. 56 § 1 kks. W sprawie, co wynika z ustaleń faktycznych sądu meriti, złożenie deklaracji do naczelnika Urzędu Skarbowego w S. oraz Urzędu Skarbowego W. – B. nastąpiło przez M. F. (1), który posłużył się fakturami (czyn numer	

1). Czyn z art. 56 kks ma charakter indywidualny, gdyż może go popełnić wyłącznie podatnik. Określenie podatnik jest odniesione do danego rodzaju podatku, co do którego sprawca w realiach konkretnego stanu faktycznego podaje nieprawdę w oświadczeniu lub deklaracji, przez co naraża ten podatek na uszczuplenie (P. Kardas, komentarz do art. 56 kks, teza 21, w P. Kardas, G. Łabuda, T. Razowski Kodeks karny skarbowy, Komentarz WKP 2017). Oskarżony nie był tak rozumianym podatnikiem w odniesieniu do czynu przypisanego przez Sąd I instancji. Mimo to możliwe jest dokonanie zmiany opisu czynu i kwalifikacji prawnej na jego korzyść, nie sposób przyjąć, aby dopuścił się współsprawstwa, ale możliwe jest przyjęcie pomocnictwa do przedmiotowego czynu.

II. Wyrok zmieniony na podstawie art. 435 kpk w stosunku do oskarżonego D. K. (1). W ten sposób, iż uchylono pkt 29 wyroku, w punkcie 28 wyroku, ustalono, iż oskarżony działał w okresie od 1 marca 2017 r. do 27 marca 2017r., a ponadto eliminując z opisu czynu wystawienie faktur od 4 listopada 2016r. do 20 lutego 2017r., czyli faktur o numerach od F 1/08/2016r. do F /24/17 przez (...) spółka z o.o., przyjmując, że łączna należność jest znaczna i wynosi 547.067,11 złotych, i łagodząc orzeczone kary pozbawienia wolności do 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny do 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych, na podstawie art. 8 § 2 kks orzeczono, że wykonaniu podlegają tylko kary orzeczone w pkt 27 wyroku sądu I instancji, a nie podlegają kary orzeczone w pkt 15 niniejszego wyroku. W ocenie sądu odwoławczego, zgodnie z treścią art. 435 kpk, Sąd odwoławczy uchyla lub zmienia orzeczenie na korzyść współoskarżonych, choćby nie wnieśli środka odwoławczego, jeżeli je uchylił lub zmienił na rzecz współoskarżonego, którego środek odwoławczy dotyczył, gdy te same względy przemawiają za uchYLENIEM lub zmianą na rzecz tamtych. Sprawa dotyczy przestępstwa z art. 271a § 1 kk, taką bowiem kwalifikację przyjął w wyroku Sąd Okręgowy, fałsz intelektualny dokumentu w postaci faktury został wprowadzony do Kodeksu karnego ustawą z 10.02.2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 244). Przedmiotem ochrony jest zgodność treści faktury z prawdą, ubocznym zaś przedmiotem ochrony – interes Skarbu Państwa w zakresie podatków. Konstrukcja analizowanego przepisu oparta jest o rozwiązania

przyjęte w art. 271 kk oraz w art. 273 k.k. Jest to zatem nowy przepis, nowe przestępstwo, którego przed dniem 1 marca 2017r. nie było. Skoro zatem zgodnie z art. 1 § 1 kk odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto popełnia czyn zabroniony pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia, to przepis art. 271 a kk, czy 277a kk nie mógł mieć zastosowania wobec oskarżonego, przed datą 1 marzec 2017r., bo po prostu nie istniał. W tym zakresie mamy do czynienia z jednym czynem, w związku z art. 12 § 1 kk – z góry powziętym zamiarem, rozciągniętym w czasie, albowiem opis czynu obejmuje datę od 4 listopada 2016r. do 27 marca 2017r w krótkich odstępach czasu, działania wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. Konieczne jest zatem, dokonanie zmian, poprzez wyeliminowanie z opisu czynu zachowania oskarżonego przed datą wejścia w życie przypisów. W myśl zasady lex criminalis retro non agit, jeżeli czyn nie był zabroniony pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia, to późniejsze wydanie ustawy karnej nie może objąć karalnością tego czynu i jego sprawcy, chodzi o wcześniejsze zachowania (wynika to wprost z art. 1 § 1 k.k.). Konsekwencją powyższego było wyeliminowanie z opisu czynu wystawienie faktur od 4 listopada 2016r. do 20 lutego 2017r., czyli faktur o numerach od F 1/08/2016r. do F /24/17 przez (...) spółka z o.o., jak też ponowne ustalenie, że łączna należność jest znaczna i wynosi 547.067,11 złotych. Sąd Apelacyjny działając na korzyść tego oskarżonego, złagodził orzeczone kary pozbawienia wolności do 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny do 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych.

III. W stosunku do R. S. (2) zmiana polegała, jedynie na wskazaniu, doprecyzowaniu czasookresu działania tego oskarżonego od 1 marca 2017r, do 26 czerwca 2017r, albowiem wszelkie czynności, stanowiące realizację czynu zabronionego, nastąpiły w okresie obowiązywania przepisów ustawy karnej, dodanych nowelizacją ustawy z 10.2.2017 r .

5. **ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Wyrok Sądu Okręgowego z dnia 28 stycznia 2021r. sygn. akt XII K 96/20 w stosunku do R. S. (1) i K. S. (1).</u>	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
W zakresie zarówno R. S. (1), jak i K. S. (1), Sąd Apelacyjny nie znalazł powodów, aby uwzględnić zarzuty, jak i wnioski obrońców oskarżonych. Sąd I instancji dokonał właściwych ustaleń faktycznych, także w zakresie świadomości oskarżonych co do udziału w popełnianych czynach wspólnie i w porozumieniu z innymi oskarżonymi. Prawidłowa jest także kwalifikacja prawna zachowań oskarżonych, nie budzą zastrzeżeń kary jednostkowe i kary łączne.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<i>Wyrok Sądu Okręgowego z dnia 28 stycznia 2021r. sygn. akt XII K 96/20 w stosunku do D. P. (1) oraz M. F. (1)</i>	
Zwiąże o powodach zmiany	
<p>Zmiany jakie dotyczyły oskarżonych D. P. (1), oraz M. F. (1), związane były przede wszystkim z zarzutem obrazy prawa materialnego i zastosowaniem do części zachowania oskarżonych przepisów ustawy przed wejściem ich w życie, jak też wyeliminowania z podstawy skazania i wymiaru kary art. 65 § 1 kk.</p> <p>Zmiany zostały omówione we wcześniejszej części uzasadnienia, przy omawianiu zarzutów. Jedynie podnieść należy, iż w stosunku do M. F. pomimo szeregu zarzutów związanych z stosowaniem różnych instytucji prawnych, nie został właściwie i czytelnie sprecyzowany zarzut dotyczący błędnego zastosowania art. 65 § 1 kk. Niemniej jednak rozważania zawarte w części dotyczącej oskarżonego D. P. (1), odnoszą się także do oskarżonego M. F. (1).</p>	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
Nie dotyczy		

<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<p>Punkt 4 – 7 wyroku dotyczący D. P. (1)</p> <p>Punkt 10 – 13 wyroku w zakresie dotyczącym M. F. (1)</p>	<p>Na podstawie art. 8 § 2 kks orzeczono, że wykonaniu podlega kara orzeczona w pkt 3 wyroku Sądu Apelacyjnego, a nie podlega wykonaniu kara orzeczona w pkt 1 zaskarżonego wyroku, na podstawie art. 39 § 1 i 2 kks w zw. z art. 20 § 2 kks w zw. z art. 85 § 1 kk i art. 86 § 2 kk w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych w punkcie 3 niniejszego wyroku i pkt 4 i 5 zaskarżonego wyroku orzeczono wobec D. P. (1) karę łączną w wymiarze 6 (sześciu) lat i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny 900 (dziewięćset) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych, na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej 6 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 czerwca 2019r. godzina 6;10 do dnia 20 czerwca 2019r. godzina 00;07 oraz od dnia 15 lipca 2019r. godzina 9;55 do dnia 12 sierpnia 2021r. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w stosunku do D. P. (1) utrzymano w mocy.</p> <p>Na podstawie art. 8 § 2 kks orzeczono, że wykonaniu podlega kara orzeczona w pkt 9 niniejszego wyroku, a nie podlega wykonaniu kara orzeczona w pkt 8 zaskarżonego wyroku, na podstawie art. 39 § 1 i 2 kks w zw. z art. 20 § 2 kks w zw. z art. 85 § 1 kk i art. 86 § 2 kk w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny</p>	

	<p>orzeczonych w punkcie 9 niniejszego wyroku i pkt 11 i 12 zaskarżonego wyroku orzeczono wobec M. F. (1) karę łączną w wymiarze 6 (sześciu) lat i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny 900 (dziewięćset) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych, na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w pkt 11 niniejszego wyroku kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu M. F. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17 czerwca 2019r. godzina 6;10 do dnia 5 lutego 2021r., w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w stosunku do M. F. (1) utrzymano w mocy.</p> <p>Zmiany orzeczenia dotyczące zmiany okresu działania oskarżonych, wskazywały na konieczność złagodzenia kar jednostkowych pozbawienia wolności, do dolnej granicy przewidzianej przez ustawodawcę, jak też złagodzenia orzeczonych kar grzywny. Dalszą konsekwencją dokonanych zmian było złagodzenie kar łącznych. Jak i zaliczenie na poczet kary łącznej okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	<p>Zwolniono oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami tego postępowania Skarb Państwa, co znajduje podstawę prawną w art. 624 § 1 KPK, a uzasadnienie faktyczne w charakterze i rozmiarze orzeczonych kar zasadniczych pozbawienia wolności i grzywny. Orzeczenie kar pozbawienia wolności</p>

istotnie ograniczą możliwości zarobkowe sprawców, a zatem uiszczenie kosztów sądowych stanowiłoby dla oskarżonych nadmierną uciążliwość.

7. PODPIS

Katarzyna Wróblewska Ewa Jethon Anna Nowakowska

<u>1.3</u> <u>Granice zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. P. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 stycznia 2021r. sygn. akt XII K 96/20		
<u>1.3.1</u> <u>Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione zarzuty</u>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 2			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. F. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 stycznia 2021r. sygn. akt XII K 96/20		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

<u>1.3</u> <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 3			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. S. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 stycznia 2021r. sygn. akt XII K 96/20		
<u>1.3.1</u> <u>Kierunek i zakres</u> <u>zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3</u> <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 4			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. S. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 stycznia 2021r. sygn. akt XII K 96/20		
<u>1.3.1</u> <u>Kierunek i zakres</u> <u>zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana